

Нѣкои подържатъ, че първоначално Севлиево е било село подъ името „*Тахтаджи кьой*“ — дѣскарско село, поради многото дървенъ суровъ и преработенъ материалъ, пренесенъ въ Севлиево отъ дѣвствения балканъ за нуждитъ на околността. Нашиятъ ученъ туркологъ Гължбовъ, обаче, до сега не е могълъ да намѣри изъ турскитѣ стари архиви данни за такова село и за това за сега не може да се подържа, че първоначалниятъ произходъ на Севлиево е селски, а не градски.

Сжщо така се мисли, че първоначално Севлиево било заселено съ турци, а следъ това българи отъ околнитѣ села сж се преселили въ него. Това предположение не е достовѣрно. Като се има предъ видъ, че българската махала се е намирала въ центъра на Севлиево, турскитѣ квартали сж били наоколо — въ горната и долната махали, че старата църква е била срѣдъ града, а джаминитѣ по-накрая, то може да се приеме, че най-първо българи сж заселили Севлиево.

Заселването на града съ българи е ставало отъ околнитѣ, а най-вече отъ балканскитѣ села. Като се проследятъ севлиевскитѣ родове, вижда се, че нашитѣ дѣди и прадѣди сж били отъ тѣзи села. По даровититѣ и благонадеждни селени идватъ въ Севлиево и често ставатъ и първи граждани. Но има и масово заселване, както е съ с. Долно Крушево и съ с. Малково. За последното имаме данни въ следния

Протоколъ № 63

отъ 4. X. 1882 год. на Севлиевския градски общински съветъ

„Чети ся зачвление отъ градскитѣ жители Ханчо Ботева, Илия Денчевъ и други още сички около двѣста души, съ което ся оплакватъ че жителитѣ на околни села Душево и Граднишкитѣ колиби не ги оставяли да сѣкатъ дърва отъ общинитѣ на тѣзи и други села и града бранищата Кара Тепе и Горуновецъ, че ги обаждали на сжджтъ и послѣдния земалъ страната имъ; че тѣзи бранища биле наследственни на града отъ нѣкогашнитѣ жители на село Малково, които нѣщо *преди сто години отъ днесъ сж се преселили изцѣло въ Севлиево*. Тѣзи граждани искатъ отъ съветътъ да ся застѣпи за тѣхъ, тоестъ за правото на градското население надъ тѣзи бранища, тѣй щото или да е позволено и на гражданитѣ да сѣкатъ безплатно дърва отъ тѣхъ, както сѣкатъ и околнитѣ села или да ся забрани на сички свободното имъ сѣчяние и отъ това бранищата да станжтъ общо богатство за окръжието ни.

Сѣвѣтътъ като има предъ видъ че тѣзи бранища отъ хиляди дюлюми сж били достѣпни отъ незапомнѣнно време за сѣчение на градскитѣ жители, както и на селата Батошево, Чадърлии, Градница и Душево, че тѣзи бранища ся днесъ почти опустушени отъ нередовното сѣчение и отъ произволното имъ изкорѣняване на ниви и ливади; че нито Градътъ него поменатитѣ горѣ села могатъ да иматъ за напредъ облага отъ тѣхъ като сж-